

meget man i Tjor, da Sagen var for her, ikke mindst fra det ærede Mindretals Side eller fra den Side, hvortil det ærede Mindretal hører, havde imod, at Justitsministeren skulde fastsætte Afgiften efter et Skøn, og hvor meget man talte om, at man ønskede faste og bestemte Regler i den Henseende, forundrer det mig endnu mere, at netop det ærede Mindretal og dets Tilhængere ville gaa den Vej. Jeg tror, at der, saaledes som Sagen ligger for, er al mulig Grund til at gaa ind paa Lovforslaget, som det foreligger, og saa for øvrigt troste sig med, at Beretningens Rigtighed jo nok efterhaanden vil blive større og større, saaledes at man med Tiden vil kunne naa til et ret godt og fuldstændigt Grundlag. Om det saa ogsaa i de første Aar skulde lade et og andet tilbage at ønske, saa er Ulykken ikke saa stor. Jeg tror, man i det hele taget staar sig bedst ved at saa Systemet sat i Værk og saa Reglerne bragte til Anvendelse. Intet er jo evigt i denne Verden. Skulde man, naar nogen Tid er gaaet, finde, det kunde være ønskeligt at revidere Loven, er det jo noget, der vil kunne ske, naar man opdager saadanne Fejl eller Mangler, som man anser det for nødvendigt at afhjælpe.

Hvad de Endringsforslag angaar, som ere stillede af Mindretallet, da maa jeg meget fraraade det ærede Ting at gaa ind paa dem. Det forekommer mig i Overensstemmelse med Flertallet og i Overensstemmelse med Kommissionen, at en Nettoindtægt af 3000 Kr., forinden de paagældende skulle begynde at erlægge nogen Afgift, ikke er for meget, naar man ser hen til den lange og tilbørlig kostbare Fordommelse, det kræver at blive Apoteker. Man kan jo ikke gaa hen og blive Apoteker uden videre, det kræver et Studium. Først skal der erhverves en vis almindelig Dannelse, og dernæst kræves der et Studium, som strækker sig over 2—3 Aar. Det forekommer mig derfor, at disse Omstændigheder gøre, at man maa betragte en Indtægt af 3,000 Kr. som ikke værende for stor i Forhold til den Forberedelse, som det kræver at gøre sig habil til Stillingen, ligesom jeg ogsaa i det hele taget mener, at det hverken for Apotekernes eller for Befolkningens Skyld er ønskeligt, at deres Aar gøres altsor daarligere. Hvad det højeste Punkt i Skalaen, 18,000 Kr. angaar, som jo er den Indtægt, ved hvilken den fulde Afgift indtræder, da er jo den Afgift, som kommer til at paahvile et saadant Apotek, ikke ringe, idet den jo allerede efter Kommissionens Forslag og ogsaa efter Lovforslaget bliver henved 7,000 Kr., altsaa en, som det forekommer mig, ret anseelig Afgift. Jeg

maa derfor tilraade Tinget at følge Flertallet og stemme mod Mindretallets Forslag.

N. J. Jensen: Jeg skal over for den meget ærede Ordfører erkende, at jeg har jet fejl. Jeg ser nu, at den Apotekvisitator, jeg omtalte, skal henføres under det overordnede Sundhedsraad; men muligvis kan den Forretning, som der her vil blive Tale om, knyttes til denne Bestilling, og det var saa meget heldigere, thi saa sparede man at ansætte en Embedsmand, hvis dette Lovforslag gaar igennem. For saa vidt har jeg altsaa taget fejl, idet det er en ny Visitator, der er paatænkt ansat med Hensyn til det foreliggende Forslag. — Til det ærede Medlem for Ribe Amts 3dje Valgreds (Bust) skal jeg kun bemærke, at en Udsættelse af den endelige Ordning af det, som der her er Tale om, meget let kan finde Sted derved, at man lader Lovforslaget ligge i Udvalget. Det er jo noget, der ikke er ganske ualmindeligt, naar man kommer til Ertenbelse af, at det er heldigere at vente lidt, inden man gaar til en endelig Ordning af Sagen, at man lader den ligge og tænker nøjere over den. Den Vej kunde man jo følge her, og jeg kan ikke skønne, der kan være noget til Hindrer derfor; (Bust: Sagen er jo ude af Udvalget). Ja, den gaar jo videre nu. Hvad angaar Risikoen ved at udsætte Sagen, da synes jeg ikke, den kan være stor, thi som sagt, Ministeren raader jo, og den Raadighed, den højtærede Minister har med Hensyn til denne Sags Ordning, var det ærede Medlem fra Ribe (Bust) jo med til at give forrige Aar. Der staar i den nugældende Lov, at den skal revideres, men dersom Rigsdagen og Ministeren ikke blive enige om denne Sags Ordning, bliver det staaende, der nu gælder. Altsaa den Gang det ærede Medlem for Ribe var med til at give Loven af 13de April forrige Aar, var han ogsaa med til at bortgive en Del af den Myndighed, som Tinget havde med Hensyn til at ordne denne Sag. Det er faktisk. Jeg holder naturligvis ikke af, at den Sag skulde udsættes i det uendelige, saa at den ærede Minister fremdeles skulde blive ved at raade over disse Forholds Ordning. Det vilde være højt besynderligt, om jeg ønskede dette. Men i Betragtning af, at jeg ikke skønner, at Sagen er nøje undersøgt, finder jeg Anledning til at anbefale, at vi blive staaende endnu et Aar ved det gamle, og det finder jeg ikke saa meget besynderligt. Jeg tror, at hvis det ærede Medlem fra Ribe var gaaet noget dybere til Bunds i den Sag, end det ærede Medlem har gjort, maagtet han har tænkt en hel Del over den